

[Arne Bjerregaard.]

på den måde? Det kunne formuleres noget bedre, men altså, de ting, som er i det, er sådan set nødvendige for at skaffe en mulig retfærdighed i beskatningen af vore boliger.

Vi skal da gerne tilslutte os forslaget om en 3 pct.s forhøjelse. Det kan vel ikke være noget, som ret mange parcelhusejere vil vove at, jeg havde nær sagt pibe over. Det er i alt fald så minimal en forhøjelse, at jeg næsten er ved at give dem ret, som siger, at over for dem, der bor til leje, er det i al fald det mindste, vi turde vove at sætte det ned til, hvis vi skulle være rimelige med hensyn til lighed mellem ejere og lejere. De 3 pct. ligger jo da i al fald ikke over den almindelige stigningstakt, som er tilladt ifølge augustforliget i den almindelige udvikling.

Lad mig så lige sige til SF, som ville afskaffe over- og underskud, at det har vi ikke spurgt imod. Vi har bare den opfattelse, at det ikke kan gøres isoleret. Vi må gennemføre en skattereform samtidig. Og kan vi enes om det med andre – ikke det, der foresvæver mig skulle komme fra skatteministeren i øjeblikket, men på anden måde – ville vi da gerne være med i et arbejde, hvor vi kan afskaffe alle disse snørklede ting, som vi har indført i vore skatteregler og i alle vore beskatningsformer i vort samfund. Men det kræver også, at man tør vove ikke at være 100 pct. retfærdig, for det kan vi ikke, hvis vi vil ændre ved det, vi har. Men som sagt, vi er positive over for dette forslag.

Mølgaard (DR):

Også fra retsforbundets gruppes side er vi positive, men ikke over for dette lovforslag. Når man nu vil rokke ved lejeværdifastsættelsesreglerne, sker det i skattelempelsernes, indkomspolitikken og løntilbageholdenhedsappellens navn. Men kendsgerningen er jo, at dette forslag bringer trækprocenterne op og lægger yderligere byrder på ærlig arbejdsindkomst, men lemper for de parcelhusejere, der i gennemsnit har tjent 100 kr. pr. dag i de seneste år på værdistigning i deres faste ejendom, fremfor alt deres hus. 100 kr. om dagen pr. ejendom i snit, men for nogles vedkommende adskilligt mere.

Uden at jeg vil gå hen og forlove mig med lejeværdifastsættelsesreglerne generelt, vil jeg gerne sige et par ord om virkningerne her og nu af dette forslag. Det er åbenbart ikke nok for forligspartierne, at indehaverne af fast

ejendom tjener 100 kr. om dagen blot ved at eje, nu skal de have en tand mere. Den dødsikre konsekvens af denne lempelse bliver et kolossalt ekstra hop i vejret for ejendomsværdierne, fremfor alt jorden, i vort land.

Al skatteteknisk, økonomisk, boligpolitisk og byggeteknisk ekspertise er enige om dette. Det økonomiske råds formandskab har peget på det, byggevismændene har gjort det samme. Er skatteministeren i tvivl, vil jeg tilråde ministeren at konsultere sin kollega boligministeren, som for sit vedkommende nok husker byggerapporten og dens påpegning af konsekvenserne af for lavt ansatte lejeværdier i forhold til realiteterne.

Jeg vil gerne bede skatteministeren sikre, at vi får en klar opgørelse over, hvor stort et beløb det er, man forærer dette lands indehavere af fast ejendom i kapitalgevinst med dette lovforslag. Sammenholder man dette beløb, når vi får det oplyst, med påstandene om det nødvendige i sociale nedskæringer, opretholdelse af skattetrykket og bekymring over udlandsgældens omfang osv., så vil man utvivlsomt se, at det letsind, der florerer her på dette isolerede område, er den skinbarlige uansvarlighed.

Der er administrative betænkeligheder ved dette lovforslag med dets fastholden af den 15. vurdering som grundlag. Hr. Stetter har i et dagblad understreget, at det vil kræve 100.000 særvurderinger, hvor der er sket ny- og ombygninger, hvis man holder fast på dette vurderingsgrundlag. Hvad det vil koste, bør også oplyses, men jeg skal såmænd ikke nægte, at denne bekymring, som hr. Stetter sagligt anfører at der er grund til at nære, ikke er det, der får retsforbundet til at være imod dette lovforslag. Det går mere på dette lovforslags politiske og sociale virkninger, som forekommer os uhyrlige i en tid, hvor man vil appellere til fred på arbejdsmarkedet. Man siger i hvert fald som alle krigsmagere, at man vil fred på arbejdsmarkedet. Får man ikke krig og storstrejke på arbejdsmarkedet oven på den sociale udviklingstendens, man skaber med bl. a. dette lovforslag, er det ikke et udtryk for, at det ikke var en krigspolitik, man førte, men et udtryk for, at sagtomdigheden næsten er blevet en tand for stor blandt dette lands menige borgere.

Jeg skal ikke lægge skjul på retsforbundets antipati over for dette forslag – og har vel heller ikke gjort det hidtil – når jeg beder dette lands lejere, jordløse og ejere af de små lodder